

El xèrif de Nottingham

«El PSOE de Pedro Sánchez ha d'aclarir ben aviat si el seu compromís és amb la justícia o amb la mala llei»

En record de Xavier Folch, editor culte, intel·ligent, valent i amable.

De les versions cinematogràfiques de la figura llegendària de Robin Hood, potser la més celebrada fou la del 1991: Robin Hood, príncep dels lladres, dirigida per Kevin Reynolds i protagonitzada per Kevin Costner.

Bona part de l'èxit popular de la llegenda de Robin Hood, o la d'altres similars en cultures molt diverses -com en Serrallonga ("torna, torna...")-, s'explica per la paradoxa que conté. El relat mostra com aquell o aquells personatges als qui la llei considera lladres són, al capdavant, els que es comporten de manera ètica i tenen un sentit clar de la justícia i el compromís. Contràriament, seguint amb la llegenda, els que permanentment s'emparen d'una llei feta -estrafeta- a la mesura dels seus interessos i abusos, són els veritables lladres, els corruptes i els que repugnen el bon sentit dels espectadors des de les primeres seqüències.

Els Robin Hood llegendaris no són uns simples aprofitats, sinó que es veuen abocats a subsistir al marge de la llei per causa de la tirania i d'un ordre social discriminador. I és per l'opressió patida que estableixen vincles de solidaritat amb els i les altres pàries víctimes dels poderosos. La representació màxima de la immoralitat, l'afany perseguidor i la corrupció recau en el xèrif de Nottingham, l'antagonista, interpretat el 1991, amb el punt just d'ironia i comicitat per resultar menys execrable, per un magnífic Alan Rickman.

El curs escolar s'ha acabat i els nets m'incrementen la demanda de contes i d'històries.

Amb una agenda repressiva catalana tan manicomialment carregada, em resulta inevitable relacionar aquestes pel·lícules i relats llegendaris amb la gran màquina de discriminació i opressió que ha covat i tramet l'Estat espanyol des del juliol del 1936. Un veritable xèrif de Nottingham col·lectiu que, des de la teranyina judicial del règim, inclòs el delirant Tribunal de Comptes, busca perseguir i castigar persones honestes, mentre esdevé protagonista principal de la corrupció d'Estat. O no és això el que ha estat perpetrant el Tribunal de Comptes. Ni Alan Rickman, mort el 2016, hauria sabut trobar la ganyota que contingüés tanta roïndat, incompetència i mesquinesa.

El PSOE de Pedro Sánchez ha d'aclarir ben aviat si el seu compromís és amb la justícia o amb la mala llei; si és amb la democràcia o amb la conculcació de drets i llibertats fonamentals; si les seves simpaties són pels Robin (i Marian) o per tots els xèrifs depredadors de Nottingham que omplen els àtics i les clavegueres de l'Estat que governa.

En la trobada de presidents d'avui, Aragonès i Sánchez obriran una agenda complexa que inclourà qüestions competencials, econòmiques, socials, de gestió d'infraestructures i de grans equipaments... Però els assumptes principals a escatir són, ara mateix i mentre no es resolguin, dos: si s'actua enèrgicament i amb urgència per aturar la persecució i la repressió contra l'independentisme (amnistia); i si hi ha la determinació d'establir unes condicions i unes regles acordades, que permetin al conjunt de la ciutadania de Catalunya pronunciar-se democràticament sobre el seu futur, i el compromís d'acceptar-ne el resultat (autodeterminació).